

Bratři a sestry, vstupujeme do svátku Svaté rodiny, a tak nebude překvapením, že kázání bude o rodině.

Hned v prvním čtení se na úvod říká: „*Pán chtěl, aby otec byl od dětí ctěn, a potvrdil právo matky u potomstva. Kdo ctí otce, usmiřuje hříchy, kdo si váží matky, jako by sbíral poklady.*“

Úcta, něco tak nepatrného, a přesto nesmírně důležitého. Bez úcty nejsme ničím, nejsme nikdo, i kdybychom měli na kontě milióny. **Úcta je vyjádřením naší vlastní hodnoty. Je odrazem nás samotných bez ohledu na to, komu je prokazována.**

Úcta se prokazuje druhému poslušností, že dbám na jeho slova, na jeho rozhodnutí. Když jsme byli jako děti, byla naše poslušnost absolutní. Co řekli rodiče, bylo svaté. Ale velmi brzy tato absolutní poslušnost musí přejít do dialogické poslušnosti.

Už v dospívání cítíme, že více ovoce přináší dialog než nařizování ze strany autorit. Věci jsou takové, jak se na nich domluvíme. Moudrá rodičovská autorita v dialogu připouští všechny směry a snaží se společně hledat plusy a mínusy jednotlivých cest, a zároveň dává vlastnímu dítěti důvěru, možnost se rozhodnout. Tím na něho přenáší břímě zodpovědnosti. Že dítě – dospívající zvažil všechna pro a proti a zvolil další cestu se všemi důsledky, které to bude mít. V dobrém i ve zlém.

Takto může náš dospívající zrát, stávat se dospělým. Kdežto když rodič i v hluboké dospělosti rozhoduje za své 40 - 50leté děti, činí je neschopnými být vpravdě dospělými. Neboť je uzamkl ve smýšlení a hodnotách své doby a nevšiml si, že svět popošel o velký kus dál a je nutné umět žít v tomto současném světě.

Vždyť náš svět není jak před padesáti lety. Že by hodnoty byly neměnné. Kdy se vystudovala jedna škola, celý život se chodilo do jedné práce, a že bychom věci dělali tak, jak je dělal děd i praděd. Ale žijeme v postmoderním technologickém světě, kde nejvíce na frak dostávají vztahy, jež se přesunuly do světa sociálních sítí. Můj mobil je víc než partner než osoba, se kterou sedím u stolu. Má přednostní právo kdykoli mě vyrušit, odvést moji pozornost.

A zde je rovina, která se ještě dnes dá předávat z generace na generaci. Neboť komunikace mezi mužem a ženou, mezi manželi, je pořád dialogem, byť vnější okolnosti a život je trochu jiný.

Zde má být vidět, že máma a táta k sobě mají úctu i po letech. Pěkně spolu mluví, za obyčejné každodenní věci si děkují. Umí poprosit, umí i odpustit. Obejmou se a popřejí si chvíli souznění. Neboť vědí, že bez toho druhého již nikdy nebudou celí.

A protože poznali, že ten druhý je nezasloužený dar, jsou vděční i Bohu. Každý den ho nesou ve své modlitbě a hledají v ní způsob, jak toho druhého dnes naplnit štěstím. Mnohdy stačí jen správně naslouchat a pak srdcem činit to, co slyší. Tak vidí úsměv v srdci svého partnera, vidí, jak je šťastný, a to opravdu stačí.

Kdežto na sociálních sítích vypnete, zavřete toho, kdo se vám momentálně nelíbí. Ve skutečnosti ho nemusíte mít ani rádi, protože ho nenesete ve svém srdci v modlitbě před Otcem.

Úcta posiluje lásku a láska dává důvod k věrnosti. Bez úcty každá láska zeslábně a je-li slabá, nedokáže dát sílu věrnosti. Ta pak druhého opouští, protože jeho láska již není opětovaná, darovaná, toužící.

Zůstává jen hořkost, zklamání a nesplněná očekávání. Proto při pohledu na Svatou rodinu neopěvujeme jejich bezhříšnost a dokonalost, ale to, že jeden druhého nese, snaží se pochopit, co Bůh zamýšlí s jejich dítětem, a přitom lidsky poznat a pochopit, že je Synem Božím, a že Bůh ho vede zvláštní cestou lásky a oběti za všechny lidi.

Zde Marii a Josefovi není ku pomoci žádná zkušenost. Nedá se to s ničím srovnat. **Jediný možný směr jim dává hluboká důvěra v Boha a naslouchání svému srdci, aby poznali, co jim Bůh říká.**

Buďme dnes Bohu vděční za svého partnera i za každé své dítě, které nám dopřál. Tak bude Svatá rodina žít v každém z nás. Amen.